

Arrest

nr. 77 480 van 19 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SMEETS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op 25 mei 2009 België binnen en dienen dezelfde dag een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd in Italië op 5 januari 2005.

Op 27 november 2009 verzoekt België de Italiaanse autoriteiten om de terugname van verzoekers op basis van artikel 16.1.e) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 27 januari 2012 weigeren de Italiaanse autoriteiten de terugname van verzoekers.

Op 11 februari 2010 worden de asielaanvragen van verzoekers overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 augustus 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 september 2010 dienen verzoekers een aanvulling in.

Op 4 januari 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer adviezen over de gezondheidstoestand van verzoekers.

Op 26 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 juni 2011 met nummer 63 934 wordt deze beslissing vernietigd. Het cassatieberoep dat wordt ingesteld tegen dit arrest wordt verworpen bij beschikking van de Raad van State nr. 7431 van 2 september 2011.

Op 25 februari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van 27 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 62 254 worden aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekers de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 4 oktober 2011 geeft de arts-adviseur haar adviezen inzake de gezondheidstoestand van de kinderen en inzake verzoekster en verzoeker.

Op 18 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.08.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

De aangehaalde medische problematiek wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de medische problematiek van B. M. stelt de arts-adviseur in haar medisch verslag van 04.10.2011 (zie gesloten omslag in bijlage) het volgende: "Gezien het gebrek aan medische gegevens, duidelijke diagnose, behandeling, opvolging en evolutie, laten de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften niet toe het risico in de zin van Art. 9ter §1 te bevestigen."

Wat betreft de medische problematiek van B. S. stelt de arts-adviseur in haar medisch verslag van 04.10.2011 (zie gesloten omslag in bijlage) dat zij geen enkele aandoening kan weerhouden.

Wat betreft de medische problematiek van B. F: betrokkene lijdt aan een bepaalde aandoening waarvoor hij behandeling behoeft. Uit informatie waarover DVZ beschikt, blijkt dat de nodige behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur stelt dan ook het volgende in het medisch verslag van 04.10.2011 (zie gesloten omslag in bijlage): "De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland." Reizen is mogelijk en er is geen noodzaak tot mantelzorg.

Wat betreft de medische problematiek van B.S.: de arts-adviseur stelt in haar medisch verslag van 04.10.2011 (zie gesloten omslag) dat betrokkene aan twee aandoeningen lijdt waarvoor zij behandeling behoeft. Uit informatie waarover DVZ beschikt, blijkt dat de nodige behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur stelt dan ook: "De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland." Reizen is mogelijk en er is geen noodzaak tot mantelzorg.

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoeningen beschikbaar zijn, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen.

Uit informatie waarover de DVZ beschikt blijkt het volgende (zie voetnoten). De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar werkt met het Beveridge-model waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Wat zorg en medicatie betreft, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie.

Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.

De medicatie benodigd voor de behandeling van de aandoening waaraan betrokkenen lijden is begrepen in de Lijst van Essentiële Medicijnen zoals opgesteld door de Kosovaarse regering. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie.

Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.

Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met PTSD gediagnostiseerd worden, wat in het geval van verzoeker gebeurd is, naar het "Community Mental Health Center", waar consultaties en activiteiten voorzien worden. Er is er onder andere één in Pristina.

De Kosovaarse overheid, zich bewust van de grote nood, maakt van de snelle heropbouw van de geestelijke gezondheidszorg een prioriteit en verankerde dit in haar "Mental Health Strategy 2008-2011". Maar ook de internationale gemeenschap neemt overigens haar verantwoordelijkheid in de heropbouw van de gezondheidszorg in Kosovo, de geestelijke gezondheidszorg in het bijzonder. Er wordt geïnvesteerd zowel op het vlak van infrastructuur als opleiding en dit op alle niveaus. De Psychiatrie University Clinic of Pristina vervult hierbij een spilfunctie voor de psychiatrische zorg in het hele land.

In een voorgelegd medisch getuigschrift wordt aangehaald dat de medische zorgen niet toegankelijk zijn voor betrokkenen daar zij wegens hun Roma-origine gediscrimineerd worden. Uit Kosovaarse wetgeving blijkt echter het volgende: Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg.

Betrokkenen leggen verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zouden zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Kosovo- het land waar zij tenslotte bijna gans hun verbleven- geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij hef bekomen wan de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp

Derhalve (en dit geldt voor alle bovenvernoemde betrokkenen)

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of hef land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geert bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan hef bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd 07.06.2011), en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(...).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Bij aangetekend schrijven van 18 februari 2012 dient Z.B. in eigen naam en in naam van haar minderjarige zoon G.B. een verzoek tot tussenkomst in. Z.B. is de partner van de meerderjarige zoon van verzoekers, die geen partij is in deze zaak.

Er moet worden benadrukt dat de vreemdelingenwet, behoudens hetgeen gesteld in artikel 39/72, § 2 niet voorziet in de mogelijkheid tot tussenkomst. Een tussenkomst dient steeds een wettelijke grondslag te hebben (cf. Adv. RvS, afdeling wetgeving, nr. 41 597/4, BS 28 december 2006). Bijgevolg kan de vraag om vrijwillig te mogen tussenkomen in de procedure niet ingewilligd worden.

2.2. Ter terechtzitting verzoekt de advocaat van verzoekende partijen om de samenvoeging van huidig dossier met het dossier van hun meerderjarige zoon, de heer Orhan B. Dit verzoek tot samenvoeging van dossiers werd niet geformuleerd in het verzoekschrift en kan zonder geldige reden niet pas voor het eerst ter terechtzitting worden geformuleerd

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“schending van artikel 3 van het EVRM en van het algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn (de materiële motiveringsplicht), schending van het redelijkheidsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd door de overweging:

“(...).”

De motivering van de bestreden beslissing is gebrekkig omdat zij aangaande de toegankelijkheid van medische zorgen voor Roma's in Kosovo zich ertoe beperkt om te verwijzen naar bezorgdheden, voornemens, actieplannen en wetgeving van de Kosovaarse overheden, echter zonder in te gaan noch rekening te houden met de actuele realiteit van de discriminatie van Roma's in Kosovo, zoals die niet alleen blijkt uit het jaarrapport 2010 van Amnesty International (dat door de RvV in haar voormelde arrest voldoende ernstig werd genomen om de vernietiging van de eerste weigeringsbeslissing jegens

verzoekers te motiveren) maar zoals die nog steeds blijkt uit het meer recente jaarrapport 2011 van Amnesty International.

Stuk 4 c : zie de gemarkeerde passus, waarvan de vrije vertaling luidt als volgt:

'Discriminatie blijft overal aanwezig jegens niet-Albanese minderheidsgroepen (...) Roma (...) ondervonden cumulatieve discriminatie, met inbegrip van toegang tot onderwijs, gezondheidszorg en tewerkstelling (...)' ”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris na zorgvuldig onderzoek en niet op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. De nauwkeurige overwegingen laten verzoekers toe te achterhalen om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. De bestreden beslissing werd volgens de verwerende partij afdoende gemotiveerd.

Het loutere feit dat verzoekers verwijzen naar algemene rapporten en verslagen van Amnesty International maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer ongegrond dient te worden verklaard. Dit zou een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen *in casu* ook gebeurd is. De verwerende partij wijst erop dat de arts-adviseur al de door verzoekers aangehaalde medische attesten heeft onderzocht. In weerwil van hetgeen verzoekers voorhouden, werd bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de situatie van Roma-zigeuners in Kosovo. Hierover wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het is na zorgvuldig onderzoek dat de arts-adviseur zijn advies heeft geformuleerd, waardoor het niet onredelijk is van de gemachtigde om zich hierop te steunen bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekers geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is. Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt voor een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Inzake de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoekers bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. De bestreden beslissing verplicht verzoekers niet terug te keren naar hun land van herkomst. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”. Het Hof van Cassatie oordeelde reeds dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat dit artikel kan worden geschonden, volstaat op zich niet.

4.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat de motivering gebrekkig is omdat zij zich aangaande de toegankelijkheid van medische zorgen voor Roma in Kosovo beperkt tot een verwijzing naar plannen en wetgeving van

de Kosovaarse overheden zonder in te gaan op en zonder rekening te houden met de actuele realiteit van de discriminatie van Roma's in Kosovo zoals die blijkt uit de jaarrapporten van 2010 en 2011 van Amnesty International.

In de bestreden beslissing wordt inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen eerst uitgebreid gemotiveerd op basis van informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Er wordt uitdrukkelijk op gewezen dat indien verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zij via andere wegen (personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand kunnen genieten van gratis zorg en medicatie) van de nodige zorg verzekerd zullen zijn.

Vervolgens wordt er in het bijzonder ingegaan op de toestand van de Roma inzake de toegang tot de gezondheidszorg:

"In een voorgelegd medisch getuigschrift wordt aangehaald dat de medische zorgen niet toegankelijk zijn voor betrokkenen daar zij wegens hun Roma-origine gediscrimineerd worden. Uit Kosovaarse wetgeving blijkt echter het volgende: Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstreekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg."

In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk ingegaan op de betrachtingen van de Kosovaarse overheid waarvan gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstreekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen uitmaken en dat de bescherming tegen discriminatie expliciet wordt benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat en dat inclusiviteit en niet-discriminatie tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg behoren. Er wordt bijgevolg tegemoet gekomen aan hetgeen gesteld werd in het arrest van de Raad nr. 63 934. Door een loutere verwijzing naar het feit dat in de jaarrapporten van Amnesty International van 2010 en 2011 wordt gewezen op de discriminatie die in Servië en Kosovo aanwezig blijft jegens niet-Albanese minderheidsgroepen, onder meer wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, slagen verzoekers er niet in om aan te tonen dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

4.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift naar de jaarrapporten van Amnesty International van 2010 en 2011 waaruit blijkt dat discriminatie in Servië en Kosovo aanwezig blijft jegens niet-Albanese minderheidsgroepen, onder meer wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze ingegaan op de betrachtingen van de Kosovaarse overheid waarvan gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen uitmaken en dat de bescherming tegen discriminatie expliciet wordt benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat en dat inclusiviteit en niet-discriminatie tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg behoren. Verzoekers kunnen zich bijgevolg niet beperken tot een loutere verwijzing naar rapporten waaruit blijkt dat er sprake is van discriminatie om voor te houden dat zij persoonlijk het slachtoffer zullen zijn van discriminatie op het vlak van toegang tot de gezondheidszorg, ondanks de inspanningen van de Kosovaarse overheid.

Verzoekers slagen er niet in om aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET